

Cầu Nối

Remember

Ngày tôi còn bé, mỗi lần đi học tôi luôn có một điều lo sợ ám ảnh, đó là làm thế nào để vượt qua cây cầu khi ngay trước nhà, nó được làm bằng vài cây tre ghép lại, trơn tuột và lắc lư khủng khiếp khi bước qua, không biết bao nhiêu lần tôi đã suýt té xuống sông khi đi qua nó, ngày qua ngày, tôi chỉ ao ước một điều nhỏ nhoi là cây cầu đó lớn hơn và vững chãi hơn một chút. Nhưng mơ ước chỉ là mơ ước, tôi vẫn phải đi qua nó hàng ngày và chỉ còn một cách duy nhất là phải thích nghi với nó.

Sau này, khi xa quê lên chốn thị thành, thênh thang nện gót giày trên những đại lộ ngựa xe tấp nập, thảnh thơi tôi vẫn chợt nhớ về chiếc cầu khi năm xưa. Xét cho cùng, thì nó là chiếc cầu đưa tôi thoát khỏi những hạn hẹp của một gia đình nhỏ và hòa nhập vào cộng đồng. Ừ, một cây cầu nhỏ, nhưng lại là khởi đầu tiếp nối cho một thế giới lớn.

Học xong tiểu học, rồi trung học, vượt qua những kỳ thi cử khó khăn, bươn chải trong cuộc sống để tồn tại. Những niềm vui thoáng qua, những nỗi buồn day dứt, cô độc hay hạnh phúc cũng đều nếm trải. Để rồi một lúc thình lặn nào đó, nhìn lại cuộc đời mình theo kiểu hình tượng hóa bỗng thấy những khó khăn cũng tựa những dòng sông trở ngại, mà để vượt qua nó tôi phải tự tạo cho mình một chiếc cầu, chẳng có ai cho mình một cây cầu vượt nào, dù chỉ là cầu khi. Bỗng lại nhớ về cây cầu nhỏ năm xưa, đương nhiên là với một góc nhìn khác. Ừ, thì là cây cầu nhỏ, nhưng lại ẩn chứa trong mình những giá trị của rất nhiều bài học lớn.

Thế rồi .. yêu, những mối tình đậm đà chất sinh viên, chẳng có tiền để đưa nhau đi xem ca nhạc hay những chỗ tốn tiền khác, cũng chẳng sao, vì chúng tôi vẫn nòng nân bên nhau chán, những lan can cầu Sài Gòn đánh dấu biết bao lần hò hẹn, phôi đầy tràn khí trời, tim đầy ắp tình yêu, cứ rù rì bên nhau như một cặp chim câu. Ừ, thì nó không phải là một cây cầu khi, phải rồi, nó là một chiếc cầu lớn. Một chiếc cầu lớn nhưng tiềm tàng bên trong vô số những chiếc cầu nhỏ khác nối liền những trái tim.

Rồi một buổi tối buồn trên thị thành, bỗng chợt biết hung tin, người bạn thân nằm bệnh viện vì tai nạn giao thông, vọt thẳng vào nhà thương, bạn tôi thêm thiếp trong phòng cấp cứu cùng nhiều người khác, không thể làm được gì, chỉ biết lặng thầm nhìn bạn mình chống chọi với tử thần, xung quanh bạn tôi, cũng còn nhiều nạn nhân khác cũng đang làm những việc tương tự, họ đang cố sức xây cho mình một cây cầu nhỏ nối liền hai bờ tử sinh, cũng may là bạn mình qua khỏi, nhưng trong số những nạn nhân đó, có những người vĩnh viễn rời bỏ cuộc chơi. Ừ, dầu sao có được một cây cầu nhỏ còn phước đức hơn ngàn lần là chẳng có gì cả.

Bây giờ thì tất cả những chuyện đó đã trở thành quá khứ, ngồi lặng lẽ bên ly cafe, tôi đang miên man nhớ về những kỷ niệm xưa, bỗng cảm thấy mình thật may mắn khi cũng còn được ít nhiều điều để nhớ lại. Nếu cuộc đời cứ thẳng tắp như một đại lộ, thì biết đâu ta lại chẳng dễ lãng quên? Hình như tôi cũng đang lần ngược lại cuộc đời mình trên những cây cầu nhỏ như chiếc cầu khi năm xưa. Phải thế chăng?